

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.16.0556.N

P J G V,

beklaagde,

eiseres,

met als raadsman mr. Laurens Van Puyenbroeck, advocaat bij de balie te Gent.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het vonnis in hoger beroep van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 12 april 2016.

De eiseres voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, vier middelen aan.

Raadsheer Filip Van Volsem heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht Alain Winants heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Het middel voert miskenning aan van het algemeen rechtsbeginsel van de strikte toepassing van de strafwet: het bestreden vonnis oordeelt ten onrechte dat de eiseres twee door artikel 38, § 6, tweede lid, Wegverkeerswet bedoelde overtredingen heeft begaan, zodat het niet gaat om een enkelvoudige maar om een tweevoudige recidive; de uitlegging dat met overtredingen in artikel 38, § 6, tweede lid, Wegverkeerswet de in het eerste lid vermelde overtredingen worden bedoeld is een te ruime uitlegging van de strafwet want in het eerste lid zijn geen overtredingen vermeld, maar wel wanbedrijven; aldus breidt het bestreden vonnis de draagwijdte van de strafbare handelingen en de strafbaarstelling van deze handelingen uit.

2. Artikel 38, § 6, Wegverkeerswet bepaalt:

“Behoudens in geval van artikel 37/1, eerste lid, moet de rechter het verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van ten minste 3 maanden uitspreken, en het herstel van het recht tot het sturen afhankelijk maken van het slagen voor de vier examens en onderzoeken bedoeld in § 3, eerste lid, wanneer de schuldige, in de periode van 3 jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan voor één van de overtredingen bedoeld in de artikelen 29, § 1, eerste lid, 29, § 3, derde lid, 30, §§ 1, 2 en 3, 33, §§ 1 en 2, 34, § 2, 35, 37, 37bis, § 1, 48 en 62bis, opnieuw één van de overtredingen begaat.

Wanneer de schuldige binnen 3 jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan voor één van de in het eerste lid bedoelde overtredingen, twee van deze overtredingen opnieuw begaat, bedraagt het verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig ten minste 6 maanden en is het herstel van het recht tot het sturen afhankelijk van het slagen voor de vier examens en onderzoeken bedoeld in § 3, eerste lid.

Wanneer de schuldige binnen 3 jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan voor één van de in het eerste lid bedoelde overtredingen, drie of meer van deze overtredingen opnieuw begaat, bedraagt het verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig ten minste 9 maanden en is het herstel van het recht tot het sturen afhankelijk van het slagen voor de vier examens en onderzoeken bedoeld in § 3, eerste lid.”

3. Uit de tekst van artikel 38, § 6, de wetsgeschiedenis en het onderling verband tussen de drie leden van deze wetsbepaling volgt dat het woord “*overtredingen*” in het tweede lid niet wordt gebruikt in de betekenis die het heeft krachtens artikel 1, derde lid, Strafwetboek, namelijk als een misdrijf dat naar de wetten strafbaar is met een politiestraf, maar wel om de in het eerste lid vermelde overtredingen aan te duiden, namelijk de misdrijven bedoeld door de artikelen 29, § 1, eerste lid, 29, § 3, derde lid, 30, §§ 1, 2 en 3, 33, §§ 1 en 2, 34, § 2, 35, 37, 37bis, § 1, 48 en 62bis Wegverkeerswet. Dit houdt geen miskennis in van het algemene rechtsbeginsel van de strikte interpretatie van de strafwet.

Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Tweede middel

4. Het middel voert schending aan van artikel 38, § 6, Wegverkeerswet: het oordeel dat voor de toepassing van deze bepaling geen rekening moet worden gehouden met voorafgaande veroordelingen, maar wel met voorafgaande wetsinbreuken is strijdig met de algemene interpretatie van het begrip recidive, dat hier wel degelijk van toepassing is; herhaling, zelfs als ze bijzonder is, vereist het plegen van een nieuw feit na een eerdere in kracht van gewijsde getreden veroordeling; de vraag of de hier bedoelde recidive enkel-, twee- of drievoudig is, wordt bepaald door het aantal veroordelingen; dat kan ook worden afgeleid uit de wetsgeschiedenis.

5. Met artikel 38, § 6, Wegverkeerswet heeft de wetgever, zonder de overige in de Wegverkeerswet bepaalde vormen van bijzondere herhaling op te heffen, een aanvullende vorm van bijzondere herhaling ingevoerd teneinde door een strengere

bestrafing de verkeersonveiligheid, vooral die welke wordt veroorzaakt door veelplegers, terug te dringen.

6. Uit de tekst van artikel 38, § 6, Wegverkeerswet, de wetsgeschiedenis en de algemene economie van de regeling volgt dat de toepassing van het tweede lid van die bepaling en dus van het opleggen van een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van minstens zes maanden en het afhankelijk maken van het herstel van dat recht van het slagen voor de vier examens en onderzoeken, slechts het verenigd zijn vereist van de volgende voorwaarden: 1) de beklaagde werd veroordeeld bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis voor een van de in artikel 38, § 6, eerste lid, Wegverkeerswet vermelde misdrijven; 2) de beklaagde pleegt binnen een termijn van drie jaar na de uitspraak van dit vonnis opnieuw twee van dergelijke misdrijven. Niet is vereist dat de bewezenverklaring van de nieuw gepleegde misdrijven voorafgaandelijk werd vastgesteld met een in kracht van gewijsde getreden vonnis.

Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Derde middel

7. Het middel voert schending aan van de artikelen 10 en 11 Grondwet en artikel 29, § 4, tweede lid, Wegverkeerswet: het bestreden vonnis weigert ten onrechte de kosten voor de herstelproeven in mindering te brengen van de opgelegde geldboeten; de verwijzing in artikel 29, § 4, Wegverkeerswet naar de in de paragrafen 1 tot en met 3 vermelde overtredingen en naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie over de niet-toepasselijkheid van verzachtende omstandigheden overtuigt niet; het bestreden vonnis houdt geen rekening met het verschil tussen het eerste en het tweede lid van paragraaf 4; het tweede lid heeft het niet over verzachtende omstandigheden; de niet-toepasselijkheid van het tweede lid houdt een miskennis in van het gelijkheidsbeginsel.

Aan het Grondwettelijk Hof dient de volgende prejudiciële vraag te worden gesteld: “*Schendt artikel 29, § 4, tweede lid, de artikelen 10 en 11 Grondwet in die zin geïnterpreteerd dat het enkel van toepassing is op de inbreuken bedoeld in artikel 29, § 1, § 2 en § 3, met uitsluiting van de inbreuken op de strafbepalingen*

van de Wegverkeerswet, al dan niet in samenhang met één of meer inbreuken bedoeld in artikel 29, § 1, § 2 en § 3?”

8. Artikel 29, § 4, tweede lid, Wegverkeerswet bepaalt:

“Indien voor dezelfde feiten een verval van het recht tot sturen en een geldboete wordt uitgesproken, dan kan de rechter de geldboete verminderen met de door de betrokkene te betalen kosten van de herstelonderzoeken en –examens en de erelonen van de geneesheer en psycholoog, zonder dat ze minder dan één euro mag bedragen. Enkel de kosten en de bijhorende erelonen van de herstelonderzoeken en –examens die door de betrokkene voor de eerste maal worden afgelegd worden in aanmerking genomen. De door de betrokkene te betalen en bijhorende erelonen van de herstelonderzoeken en –examens zijn vaste bedragen die vooraf door de Koning worden bepaald.”

9. Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de wetsgeschiedenis ervan blijkt dat de erin opgenomen regeling van het in mindering brengen op de opgelegde geldboete van de kosten van de herstelonderzoeken en –examens en de erelonen van de geneesheer en de psycholoog enkel van toepassing is op de door artikel 29 Wegverkeerswet bedoelde misdrijven en niet op andere door de Wegverkeerswet bepaalde misdrijven. Artikel 29, § 4, tweede lid, Wegverkeerswet heeft een algemene draagwijdte. Het kan worden toegepast in alle gevallen waarin de rechter het herstel van het recht tot het besturen van een motorvoertuigen afhankelijk maakt van het slagen in de examens en onderzoeken. Het bestreden vonnis dat anders oordeelt, is niet naar recht verantwoord.

Het middel is gegrond.

Vierde middel

10. Het middel voert schending aan van artikel 149 Grondwet en artikel 1138, 4°, Gerechtelijk Wetboek: het bestreden vonnis leidt uit de verklaring van de eiseres dat de prijs van een alcoholslot niet in verhouding is, verkeerdelijk af dat de eiseres niet bereid is om eventueel de installatie van een alcoholslot te laten uitvoeren; bijgevolg is het bestreden vonnis niet regelmatig en tegenstrijdig gemotiveerd.

11. Een beweerde onjuiste afleiding uit een verklaring van de raadsman van een partij levert geen motiveringsgebrek op in de zin van artikel 149 Grondwet of artikel 1138, 4°, Gerechtelijk Wetboek.

Het middel faalt naar recht.

Omvang van de cassatie

12. De vernietiging van de weigering om de in artikel 29, § 4, tweede lid, Wegverkeerswet bepaalde regeling van het in mindering brengen van de kosten van de herstelonderzoeken en –examens en de erelonen van de geneesheer en de psycholoog op de opgelegde geldboeten toe te passen op de geldboeten waartoe het bestreden vonnis de eiseres op grond van de artikelen 33, § 1, 1°, 34, § 2, 1° en 36 Wegverkeerswet veroordeelt, laat de overige beslissingen van het bestreden vonnis onaangetast.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering voor het overige

13. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden vonnis in zoverre het weigert om de in artikel 29, § 4, tweede lid, Wegverkeerswet bepaalde regeling van het in mindering brengen van de kosten van de herstelonderzoeken en –examens en de erelonen van de geneesheer en de psycholoog op de opgelegde geldboeten toe te passen op de geldboeten waartoe het de eiseres op grond van de artikelen 33, § 1, 1°, 34, § 2, 1° en 36 Wegverkeerswet veroordeelt.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde vonnis.

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

Veroordeelt de eiseres tot negen tienden van de kosten.

Houdt de beslissing over de overige kosten aan en laat die over aan de verwijzingsrechter.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, rechtszitting houdend in hoger beroep, anders samengesteld.

Bepaalt de kosten op 223,30 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit voorzitter Paul Maffei, als voorzitter, de raadsheren Filip Van Volsem, Peter Hoet, Antoine Lievens en Sidney Berneman, en op de openbare rechtszitting van 27 september 2016 uitgesproken door voorzitter Paul Maffei, in aanwezigheid van advocaat-generaal met opdracht Alain Winants, met bijstand van afgevaardigd griffier Véronique Kosynsky.

V. Kosynsky

S. Berneman

A. Lievens

P. Hoet

F. Van Volsem

P. Maffei

Verzoekschrift

NIET VERBETERDE KOPIE